

- b) in welke mate dient de verwijzende rechterlijke instantie met betrekking tot de vraag sub a) rekening te houden met de kosten van de verstrekking van de vervoerdienst ten opzichte van die van de parkeerdienst, rekening houdend met de overwegingen van het Hof in het arrest van 22 oktober 1998, Madgett en Baldwin (gevoegde zaken C-308/96 en C-94/97, Jurispr. blz. I-6229, leden 24 tot en met 26), om uit te maken of de vervoerdienst al dan niet ondergeschikt is aan de parkeerdienst?
- c) dient de verwijzende rechterlijke instantie bij de beantwoording van de vraag sub a), gelet op de uitspraak van het Hof in het arrest 11 juni 2009, Tellmer (C-572/07, Jurispr. blz. I-4983, inzonderheid de punten 21 tot en met 24), rekening te houden met het feit dat het vervoerbestanddeel van de dienstverrichtingen op verschillende wijze zou kunnen worden verstrekt (hetgeen hier in werkelijkheid evenwel niet het geval is) (zo zou de belastingplichtige de vervoerdienst bijvoorbeeld kunnen aanbieden door een beroep te doen op een derde die voor hem — als verstrekker van de dienst — het voor dit vervoer door de afnemer te betalen bedrag int, dan wel via de tussenkomst van een derde die contractueel rechtstreeks jegens de afnemer optreedt en het vervoer afzonderlijk in rekening brengt)? Zo ja, in welke mate is het dan van belang of de overeenkomst de afnemer van de dienst al dan niet het recht verleent om te kiezen tussen de verschillende wijzen waarop het vervoerbestanddeel kan worden verstrekt?
- 2) Hoe dient de verwijzende rechterlijke instantie bij de beantwoording van de eerste vraag, sub a), het beginsel van fiscale neutraliteit toe te passen, bij haar onderzoek of al dan niet sprake is van één enkele, ondeelbare economische dienstverrichting?
- Inzonderheid:
- a) hangt het antwoord daarop af van de vraag of de belastingplichtige ook parkeer- of vervoerdiensten verstrekt aan andere groepen afnemers afzonderlijk?
- b) hangt het antwoord daarop af van de vraag hoe andere, niet door exploitanten van parkeergarages verstrekte vervoerdiensten van en naar luchthavens krachtens het nationale recht worden behandeld?
- c) hangt het antwoord daarop af van de vraag of andere gevallen van verstrekking door belastingplichtigen van parkeer- en vervoerdiensten (te weten ander vervoer dan van en naar luchthavens) volgens het nationale recht als twee onderscheiden dienstverrichtingen worden aangemerkt, waarvan de ene belastbaar is en voor de andere het nultarief geldt?
- d) hangt het antwoord daarop af van de vraag of de belastingplichtige al dan niet kan aantonen dat de door hem verstrekte diensten concurreren met andere, soortgelijke diensten die ook een parkeer- en een vervoerbestanddeel bevatten, of deze nu door dezelfde dan wel door twee verschillende dienstverstrekkers worden verricht? In het bijzonder, hangt het antwoord daarop af van de vraag of de belastingplichtige kan aantonen dat de consument die zijn auto gebruikt om een deel van de weg naar de luchthaven af te leggen, voor een parkeerplaats en het vervoer naar de luchthaven een beroep kan doen op individuele, afzonderlijke dienstverstrekkers, bijvoorbeeld

door zijn auto bij een treinstation te parkeren en dan met de trein naar de luchthaven te sporen, ofwel door op een in de buurt van de luchthaven gelegen plaats te parkeren en zich via een ander openbaar vervoermiddel naar de luchthaven te begeven?

- e) in welk opzicht dient de verwijzende rechterlijke instantie rekening te houden met de uitspraak van het Hof in het arrest van 6 mei 2010, Commissie/Frankrijk (C-94/09, nog niet gepubliceerd in de Jurisprudentie), wat het beginsel van fiscale neutraliteit en de vervoerdiensten in die zaak betreft?
- 3) Staat het gemeenschapsrecht — en inzonderheid het beginsel van fiscale neutraliteit — in de weg aan een nationale wettelijke bepaling inzake btw die toepassing van het nultarief op vervoerdiensten tussen een luchthaven en een parkeergarage uitsluit ingeval degene die het vervoerbestanddeel en degene die het parkeerbestanddeel van deze dienst verstrekt, één en dezelfde persoon is, dan wel gelieerde personen zijn?

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Administrativen Sad Varna (Bulgarije) op 7 maart 2011 — EON ASSET MANAGEMENT OOD/Direktor na Direktsia „Obzhalvane i upravlenie na izpalnenieto”

(Zaak C-118/11)

(2011/C 145/21)

Procestaal: *Bulgaars*

Verwijzende rechter

Administrativen Sad Varna

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: EON ASSET MANAGEMENT OOD

Verwerende partij: Direktor na Direktsia „Obzhalvane i upravlenie na izpalnenieto”, gr. Varna, pri Sentralno Upravlenie na Natsionalna Agentsia po Prihodite

Prejudiciële vragen

- 1) Hoe dient de in artikel 168 van richtlijn 2006/112 (¹) vermelde voorwaarde „worden gebruikt” te worden uitgelegd, en — in het kader van de beoordeling van de oorspronkelijke totstandkoming van het recht op aftrek van voorbelasting — op welk tijdstip moet deze voorwaarde zijn vervuld: reeds in het belastingtijdvak van de aanschaf van de goederen of van de ontvangst van de diensten, of volstaat het dat zij in een toekomstig belastingtijdvak wordt vervuld?
- 2) Is in het licht van artikelen 168 en 176 van richtlijn 2006/112 een juridische regeling zoals de nationale regeling van artikel 70, lid 1, nr. 2, van de btw-wet toegelaten die het mogelijk maakt „voor handelingen om niet of voor andere activiteiten dan de economische activiteit van de belastingplichtige bestemde” goederen en diensten van meet af aan uit het systeem van aftrek van voorbelasting uit te sluiten?

- 3) Ingeval vraag 2 bevestigend wordt beantwoord: dient artikel 176 van richtlijn 2006/112 aldus te worden uitgelegd dat een lidstaat die gebruik wil maken van de hem verleende mogelijkheid van uitsluiting van het recht op aftrek van voorbelasting voor bepaalde goederen en diensten, en die de categorieën van uitgaven als volgt heeft gedefinieerd: *de goederen of diensten zijn bestemd voor handelingen om niet of voor andere activiteiten dan de economische activiteit van de belastingplichtige, behoudens in de gevallen van artikel 70, lid 3, van de btw-wet*, heeft voldaan aan de voorwaarde van bepaling van een categorie voldoende gedefinieerde goederen en diensten, dit wil zeggen deze op grond van hun aard te definiëren?
- 4) Naargelang het antwoord op vraag 3: hoe dient de bestemming (het gebruik respectievelijk het toekomstige gebruik) van de door de belastingplichtige aangeschafte goederen of diensten in het licht van artikelen 168 en 173 van richtlijn 2006/112 te worden beoordeeld: als voorwaarde voor de oorspronkelijke totstandkoming van het recht op aftrek van voorbelasting of als grondslag voor de vaststelling van een correctie van het bedrag van de aftrek van voorbelasting?
- 5) Indien de bestemming (het gebruik) als grondslag voor de vaststelling van een correctie van het bedrag van de aftrek van voorbelasting dient te worden beschouwd, hoe moet artikel 173 van richtlijn 2006/112 dan worden uitgelegd: voorziet het eveneens in de vaststelling van een correctie in die gevallen waarin goederen en diensten aanvankelijk voor een niet-belaste activiteit worden gebruikt of na hun aanschaf helemaal niet worden gebruikt, maar toch ter beschikking staan van de onderneming en in een [belasting]tijdvak na de aanschaf ervan voor een belastbare activiteit van de belastingplichtige worden gebruikt?
- 6) Indien artikel 173 van richtlijn 2006/112 aldus moet worden uitgelegd dat de correctie waarin die bepaling voorziet, ook geldt voor de gevallen waarin de goederen of diensten na de aanschaf ervan aanvankelijk voor een niet-belaste activiteit worden gebruikt of helemaal niet worden gebruikt, maar daarna toch voor de belastbare activiteit van de belastingplichtige worden gebruikt, dient dan — in het licht van de beperking van artikel 70, lid 1, nr. 2, van de btw-wet en de omstandigheid dat volgens artikel 79, lid 1 en lid 2, van de btw-wet correcties slechts in die gevallen worden vastgesteld waarin goederen, waarvan het oorspronkelijke gebruik voldoet aan de voorwaarden voor een aftrek van voorbelasting, later worden bestemd voor een gebruik dat niet voldoet aan deze voorwaarden — te worden aangenomen dat de lidstaat zijn verplichting heeft vervuld het recht op aftrek van voorbelasting voor alle belastingplichtigen op een zo betrouwbare en rechtvaardig mogelijke wijze te regelen?
- 7) Naargelang het antwoord op deze vragen: moet ervan worden uitgegaan dat een overeenkomstig de Bulgaarse btw-wet geregistreerde persoon krachtens de in de btw-wet bepaalde beperkingsregeling van het recht op aftrek van voorbelasting respectievelijk de correctieregeling van het bedrag van aftrek van voorbelasting in de omstandigheden als deze van het hoofdgeding en in het licht van artikel 168 van richtlijn 2006/112, recht heeft op aftrek van voorbelasting inzake

door een andere belastingplichtige aan hem geleverde goederen respectievelijk voor hem verrichte diensten in het [belasting]tijdvak waarin deze goederen hem werden geleverd respectievelijk deze diensten voor hem werden verricht en de belasting verschuldigd is geworden?

(¹) PB L 347, blz. 1.

Beroep ingesteld op 4 maart 2011 — Europese Commissie/ Franse Republiek

(Zaak C-119/11)

(2011/C 145/22)

Proceestaal: Frans

Partijen

Verzoekende partij: Europese Commissie (vertegenwoordigers: F. Dintilhac en C. Soulay, gemachtigden)

Verwerende partij: Franse Republiek

Conclusies

— vaststellen dat de Franse Republiek de krachtens artikel 99 en 110 van de btw-richtlijn (¹) op haar rustende verplichtingen niet is nagekomen, doordat zij sinds 1 januari 2007 een btw-tarief van 2,1 % toepast op inkomsten uit toegangstickets voor premières van concerten in etablissementen waar tijdens de opvoering etenswaren en drank mogen worden geserveerd;

— de Franse Republiek verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Met het onderhavige beroep verwijt de Commissie verweerder dat deze sinds 1 januari 2007 op inkomsten uit toegangstickets voor premières van concerten in etablissementen waar tijdens de opvoering etenswaren en drank mogen worden geserveerd, een btw-tarief van 2,1 % toepast, in plaats van het vroegere tarief van 5,5 %.

Verzoekster betoogt dat de lidstaten die op 1 januari 1991 verlaagde btw-tarieven toepasten die onder het minimum van 5 % lagen, deze krachtens artikel 110 van de btw-richtlijn mogen blijven toepassen. Dit artikel biedt de lidstaten weliswaar niet de mogelijkheid om nieuwe afwijkingen in te voeren of om de werkingssfeer van de op 1 januari 1991 bestaande afwijkingen te verruimen, nadat zij de werkingssfeer na deze datum hadden ingeperkt. Dit laatste geval doet zich in casu voor,